

ПЕТДЕСЕТ ДУМИ ЗА ДЪЖД

FIFTY WORDS FOR RAIN

Copyright © 2020 by Asha Lemmie

© Надя Златкова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2022

ISBN: 978-954-28-3820-3

АША ЛЕМИ
Петдесет
думи за
гъяс

Превод от английски:
Надя Златкова

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ

Първа глава

ПЕСЕНТА НА ВОДАТА17

Втора глава

МОМЧЕТО С ЦИГУЛКАТА..... 33

Трета глава

ХИКАРИ.....49

Четвърта глава

АВЕ МАРИЯ 68

Пета глава

ДЕЛФИНИУМ.....93

Шеста глава

АМЕ 107

ВТОРА ЧАСТ

Седма глава

ЗАМИНАВАНЕТО 131

Осма глава

ПЕСЕНТА НА ДЪРВОТО.....150

Девета глава

БЕЗИЗХОДНО ПОЛОЖЕНИЕ165

Десета глава

СОНАТА176

Единайsetsa глава

НЕ СЕ СТРАХУВАЙ ОТ ЗЛОТО185

Дванайsetsa глава

ЕДИНСТВЕНОТО БЕЗСМЪРТНО НЕЩО 211

ТРЕТА ЧАСТ

Тринайsetsa глава

РЕКВИЕМ ЗА ПРЕДАТЕЛЯ 225

Четиринайsetsa глава

НОЩНА ПЕСЕН 255

Петнайsetsa глава

АУРОРА 303

Шестнайsetsa глава

КОЖА319

Седемнайsetsa глава

НО ДОМЪТ Е НИКЪДЕ 351

Осемнайsetsa глава

ХРИЗАНТЕМА 365

Посвещение

*На Хана с любов
На Ана със смелост
На Лиз с надежда*

*И на всички отхвърлени
За утрешния ден!*

ПЪРВА ЧАСТ

ПРОЛОГ

ЯПОНСКАТА ИМПЕРИЯ

Префектура Киото

Лятото на 1948 г.

Първият истински спомен, който Нори имаше, беше как спират пред тази къща. В продължение на много години след това тя щеше да се опитва да разтегне границите на паметта си по-далече, към седемте години преди този ден. Отново и отново лягаше по гръб в тишината на нощта и се опитваше да си спомни. Понякога улавяше в главата си картина на миниатюрен апартамент с яркожълти стени. Но образът изчезваше така бързо, както се беше появил, без да остави след себе си следа или усещане за удовлетвореност. И така, ако я попитаха, Нори щеше да каже, че животът ѝ официално е започнал в деня, когато бе спряла поглед върху внушителната къща от черешово дърво, застанала спокойно между върховете на два хълма. Беше смайващо красива къща, това не можеше да се отрече. Около предната морава педантично бяха подредени цветя и дървета в ярки цветове. И все пак, въпреки цялата ѝ красота, Нори усети как при тази гледка стомахът ѝ се свива и червата ѝ се разбъркват.

Избелелият син автомобил спря рязко пред портата на дървената къща. В дървото бяха гравирани думи, но Нори не можеше да ги прочете. Тя можеше да прочете и да напише името си – Но-ри-ко – но нищо повече. В онзи момент ѝ се искаше да може да прочете всяка написана дума на всеки език от море до море. Това, че не можеше да прочете

думите, я разстрои много, макар да не можеше да разбере защо. Обърна се към майка си.

– *Окасан*, какво казват тези букви?

Жената до нея въздъхна ядосано. Ясно беше, че навремето е била голяма красавица. И все още беше красавица, но младото ѝ лице бе започнало да отразява цената, която животът я бе накарал да плати. Тъмната ѝ, гъста коса бе прибрана отзад на главата ѝ на плитка, която все се опитваше да се разплете. Топлите ѝ сиви очи, най-впечатляващото нещо в лицето ѝ, бяха сведени надолу. Не искаше да срещне погледа на дъщеря си.

– Камиза – отговори най-послед жената и обърна очи към някаква точка в далечината. – Казват Камиза.

– Но това е нашето име, нали? – изчурулика Нори, любопитството ѝ веднага се изостри.

Майка ѝ се изсмя приглушено, което накара косъмчетата на тила на Нори да настръхнат. Шофьорът, мъж, когото Нори не бе виждала никога преди тази сутрин, им хвърли стреснат поглед в огледалото за обратно виждане.

– Да – отговори тихо тя, а в очите ѝ гореше странен поглед, който ограниченият речник на Нори не ѝ позволяваше да назове. – Това е фамилното ни име. Тук живеят майка ми и баща ми, дете. Твоите баба и дядо.

Нори усети как сърцето ѝ започва да бие по-бързо. Майка ѝ никога по-рано не бе споменавала роднини или семейство. Всъщност двете се бяха носили по течението в самота толкова дълго, че на Нори ѝ се струваше странно, че можеше да са закотвени към реално място.

– Тук ли си живяла някога, *окасан*?

– Някога – отговори сухо майка ѝ. – Преди ти да се родиш. Много отдавна.

Нори смръщи лице.

– Защо си си тръгнала?

– Стига толкова въпроси, Норико. Вземи си нещата. Ела.

Норико се подчини, като прехапа устна, за да се сдържи да не задава повече въпроси. Всеки път, когато Нори попиташе нещо, тя си спечелваше неодобрителен поглед. По-добре беше да не пита. В редките случаи, когато майка ѝ беше доволна от нея, Нори получаваше в замяна суха полуусмивка. Понякога, когато беше особено добра, майка ѝ я възнаграждаваше с някой бонбон или нова панделка. Досега, за осемте си години живот, Нори беше събрала колекция от дванайсет панделки, по една за всеки път, когато бе успяла да направи майка си щастлива.

– За една жена е добре да се научи да мълчи – казваше винаги майка ѝ. – Дори и да не знае нищо друго, една жена трябва да знае как да мълчи.

Нори слезе на паважа и провери дали е взела всичките си неща. Тук беше малкият ѝ кафяв куфар с разръфаните каишки и с пурпурната ѝ копринена кърпичка, завързана в единия край. Също и синята чанта със сребърната катарам, която бе получила за последния си рожден ден. И това беше всичко, което имаше. Не че Нори смяташе, че има нужда от много повече.

За първи път, откакто майка ѝ я беше събудила на зазоряване тази сутрин, Нори забеляза, че тя не е взела никакви куфари. По-възрастната жена стоеше така, сякаш розовите ѝ сатенени обувки са вкоренени в неестествено белия тротоар. Светналите ѝ очи бяха приковани в нещо, което Нори не можеше да види.

Нори огледа с какво е облечена майка ѝ – дълга до коляното светлосиня рокля с къси ръкави. Бежови чорапи. На шията си носеше изящен сребърен кръст с малък диамант в средата. Беше стиснала ръце пред гърдите си толкова силно, че миниатюрните сини вени се виждаха под нежната ѝ кожа.

Нори протегна колебливо ръка да докосне майка си.

– *Окасан...*

Майка ѝ примигна бързо, разтвори ръце и ги остави да паднат безжизнено отстрани на тялото ѝ. Очите ѝ обаче не се отделиха от мястото, в което бяха втрещени.

– Норико – каза тя с толкова необичайна топлина в гласа, че Нори почти не можеше да повярва. – Искам да ми обещаеш нещо.

Нори примигна към майка си, като се стараеше да изглежда хубава и покорна и всичко, което майка ѝ искаше да бъде. Нямахше да развали този момент с непохватните си думи.

– Да, *окасан*?

– Обещай ми, че ще си покорна.

Молбата завари Нори неподготвена. Не защото прозвуча като нещо, което майка ѝ не би казала. А защото в живота ѝ нямаше нито един случай, когато да не е била покорна. Това не ѝ се струваше нещо, което се нуждаеше от специално обещание. Объркването ѝ сигурно беше очевидно, защото майка ѝ коленичи, така че очите им бяха почти на едно ниво.

– Норико – изрече тя с настойчивост, която Нори не бе чувала по-рано. – Обещай ми. Обещай ми, че ще си покорна във всичко. Не поставяй под съмнение. Не възразявай. Не се съпротивлявай. Не мисли, ако мисленето ще те отведе някъде, където не трябва да си. Просто се усмихвай и прави каквото ти казват. Само животът ти е по-важен от покорството ти. Само въздухът, който дишаш. Обещай ми това.

Нори си помисли, че този разговор е много странен. Не разбираше всички думи, които ѝ казваше майка ѝ, нито защо ги казваше. Хиляди въпроси изгаряха езика ѝ. Тя преглътна всичките.

– Да, *окасан*. *Юко*ку *шимас*. Обещавам.

Майка ѝ издиша на пресекулки, нещо средно между облекчение и отчаяние.

– Сега ме чуй. Ще влезеш през портата, Нори. Баба ти и дядо ти ще те попитат за името ти. Какво ще им кажеш?

– Норико, *окасан*.

– Да. Ще те попитат и на колко години си. Какво ще им кажеш?

– На осем съм, *окасан*.

– Ще попитат къде съм отишла. А ти ще им отговориш, че не съм ти казала. Че не знаеш. Разбираш ли?

– Да, *окасан*.

Майка ѝ кимна, сякаш беше доволна от отговора на Нори. Тя бръкна в джоба си и извади дебел жълт плик.

– Вземи го – подкани я тя и го притисна в изпотената ръка на Нори. – Дай им го, когато започнат да задават въпроси.

Нори усети как устата ѝ започва да пресъхва. Сърцето ѝ започна да бие силно в гърдите като малка птичка, която се опитва да избяга от клетката.

– *Окасан*, ти къде отиваш? Няма ли да дойдеш с мен?

Майка ѝ отвърна поглед.

Гласът на Нори започна да се надига панически.

– *Окасан*, къде отиваш?

– Нори, мълчи. Не плачи. Веднага спри да плачеш!

Нори усети, че сълзите, които бяха започнали да се събират в очите ѝ, се оттеглят навътре в нея с плашеща скорост. Изглежда, и те също трябваше да се покоряват.

– Норико – продължи майка ѝ с преминал в шепот глас. – Ти си добро момиче. Прави каквото ти казват, и всичко ще е наред. Сега не плачи. Нямах причина да плачеш.

– Да, *окасан*.

Майка ѝ се поколеба, търсейки думи няколко дълги мига. Най-накрая реши, че няма такива, и се задоволи да погали дъщеря си два пъти по главата.

– Ще те гледам, докато вървиш. Хайде. Вземи нещата си.

Норико взе вещите си и тръгна бавно към портата. Тя се извисяваше над нея. Колкото повече се приближаваше,

толкова крачките ѝ ставаха все по-малки и по-малки. И на всеки няколко крачки тя поглеждаше през рамо, за да е сигурна, че майка ѝ я гледа. Гледаше я. Норико преглътна.

Когато най-после стигна до портата, тя спря, без да е сигурна как да продължи. Беше отворена, но въпреки това Норико не беше сигурна дали да влезе. Изчака майка ѝ да каже нещо, но тя все още стоеше приклепнала на тротоара и я гледаше мълчаливо.

Нори тръгна бавно по пътеката. Когато стигна до средата, тя спря, без да може да продължи по-нататък. Обърна се отчаяно към майка си, която вече се бе изправила и бе тръгнала към колата.

– *Окасан!* – изхлипа Нори, предишната ѝ смелост беше изчезнала в един ужасяващ миг. Искаше да се втурне обратно към майка си, но нещо я задържаеше прикована на място.

Това нещо я държеше там в силната си хватка, неумолимо и безжалостно. То не ѝ позволяваше да помръдне, нито да диша, нито да извика, докато гледаше как майка ѝ хвърля към нея един последен поглед със странно блеснали очи, преди да влезе в колата и да затвори вратата след себе си. Нори не можеше дори да примигне, докато гледаше как колата набира скорост по улицата, завива зад ъгъла и изчезва от погледа ѝ.

Тя не беше съвсем сигурна колко време бе стояла вкаменена. Когато най-после отново тръгна бавно по пътеката, слънцето беше високо в небето. Все още в унес, Нори вдигна мъничката си ръка и почука леко на вратата.

След малко тя се отвори. Една възрастна жена с очите на майка ѝ и със сребристи нишки в грижливо сресаната си коса се втренчи абсолютно невярващо в нея.

Понеже нямаше какво друго да направи, Нори направи каквото ѝ бе казано.

– *Конбауа, обасан!* Името ми е Нори.

¹ Добър вечер, бабо. – Б. пр.